

КРИТИКАТА ЗА РОЗА ПОПОВА

Една пжтующа антриса

Много мисли, съживителни и възраждаючи за тѣзи монотония и пустота въ живота тукъ, минаха прѣзъ умѣтъ, когато излѣзохъ отъ Разградския театръ, кждѣто бѣхъ слушалъ Госпожа Роза Ст. Попова да създава и издига всредъ всѣкакви мжнотии театра у насъ.

Госпожа Роза Попова е най-дѣбрата и единственна българска артистка между другитѣ, които ги имаме сгруппирани въ София. Нито госпожа Канели, нито г-жа Мария Попова сж които биха можли, въ каквото и да е, да ѝ се съпоставятъ. Нейната душа е една бездна, въ която, готово да избухне, се тай едно цѣло море:

„...Gouffre d'âme ou couve une tempête“, както казва нейде поета за Лорензацио, този буренъ и мощенъ духъ, който и въ течението на своето хамлетско колебание гледа да спаси цѣлъ единъ народъ отъ единъ необузданъ и разкапанъ въ развратъ тиранинъ.

Г-жа Роза Ст. Попова е тжжна по натура; азъ не съмъ виждалъ никогашъ толкозъ тжжна и пълна съ свѣнливостъ и стѣснение артистка — тя трѣбва да страда дълбоко въ душата си, да е приживяла тѣзи буря, която е готова пакъ да възпроизведе и въ всичкия ѝ ужасъ, и да разкжса сърцето ни; искамъ да кажа, тя е за една роля, създадена само за нея, тѣй както за Сара Бернардъ създадоха Дамата съ Камелиитѣ; за една роля, която тя би издигнала по-високо отъ колкото авторътъ би мечталъ въ своето въображение; тамъ кждѣто тя ще бжде на мѣстото си, кждѣто ще може да си отдѣхне. Да, за нея сж само тжжнитѣ роли, тѣзи, дѣто едно златно сърдце ще се кжпе въ океанъ отъ сълзи и кръвъ.